

Cornelia Bronzetti, concert aniversar

(Grigore Constantinescu – 16 noiembrie 2015)

Pentru eminenta muziciană Cornelia Bronzetti, primele întâlniri cu publicul aparțin perioadei de încheiere a studiilor universitare bucureștene și de desăvârșire a formației sale artistice în perioada de perfecționare la Conservatorul National de Paris cu Joseph Calvet și, la Bruxelles, cu Arthur Grumiaux. De-a lungul celor cincizeci și cinci decenii de carieră muzicală, împlinite în 2015, a dovedit deosebită pasiune pentru arta muzicii, utilizând resursele personalității sale în direcția interpretării – solistică, muzică de cameră, dar și în cea a pedagogiei ca profesor de vioară (cu prestigiul unei clase de măiestrie interpretativă mult apreciată la Universitatea de Muzică din București), și ca membru în jurii ale competițiilor naționale și internaționale. Totodată, fondator al Concursului Internațional Violonistic de la Câmpina, Cornelia Bronzetti este un nume binecunoscut melomanilor din România, în același timp prezențele sale peste hotare fiind o preocupare susținută continuu, mai cu seamă în plan european. Iată argumentul refacerii itinerariilor artistice, chiar dacă dispunem doar de repere nu întotdeauna complete și sistematizate, ca documentare informativă sau înregistrări muzicale. Enumerăm totuși drumurile europene, așa cum le consemnează muzicologul Viorel Cosma în lexiconul **Interpreți din România**: Austria, fosta Cehoslovacie, Rusia, Bulgaria, Macedonia, Franța, Grecia, Spania, Polonia, Italia, Elveția, Germania, Olanda, Finlanda...

În aula Palatului Cantacuzino, Muzeul Național „George Enescu” a programat în luna noiembrie un recital aniversar – 55 de ani de carieră concertistică – susținut în compania pianistei Olga Babadjan. Ca de fiecare dată când invită melomanii, artista consacră programele sale promovării creației contemporane românești. Actualmente, afișul menționa patru compozitori: Carmen Petra-Basacopol, Liviu Glodeanu, Pascal Bentoiu, Wilhelm G. Berger.

În urmărirea derulării operelor camerale ale acestor compozitori este desigur interesant să remarcăm diferențierile stilistice și temperamentale, ca și etapele unor cronologii distincte ale ivirii și rezistenței în timp în ce privește creațiile alese de interpretă. Pentru Carmen Petra-Basacopol, desigur că se remarcă într-un fel muzica **Sonatei opus 5**, partitură ce aparține debutului de carieră, în care primează muzicalitatea discursului, lucrare continuată de două lucrări pentru violă solo, „**Confesiuni**” op.132, „**Poeme nocturne**” op.141, în care Cornelia Bronzetti a demonstrat abilitatea instrumentală a tehnicii unui „alt” instrument de coarde viola – iar compozitoarea intuiția expresiei unei „alte” înregistrări coloristice expresive. Tot din anii începutului creației vine **Sonatina** de Liviu Glodeanu, menită acum să ne reamintească talentul unui compozitor important, dezavantajat de lipsa de memorie a vieții noastre muzicale. Impresionant prin complexitatea asamblării formelor și tulburătoare expresii ale dramaturgiei, conținutul **Sonatei op.14** de Pascal Bentoiu a impus în relația violină-pian o profunzime aparte a versiunii interpretative propuse de Cornelia Bronzetti și partenera sa. Factura concertantă a ultimei sonate ascultate, de o amploare aparte în arhitectonică, a readus mărturia personalității lui Wilhelm G. Berger, cu acele ecouri în care contemporanul se intersectează firesc și profesional cu clasicul, romanticul și naționalul.

Calitatea redării muzicale este desigur un argument în favoarea forței interpretative de care este capabilă Cornelia Bronzetti, urmărită cu maleabilitate convingătoare de Olga Babadjan. Mai ales în condițiile în care, fără îndoială, vorbim de foarte puținii muzicieni care luptă pentru punerea în

valoare a operelor școlii noastre componistice ce, în mod obligatoriu, ar trebui să se bucure de mai multă sollicitudine din partea generațiilor de interpreți care își construiesc cariera din întâlniri și preferințe aleatoare.

Revenim pentru final asupra unor consemnări de cronică ce sintetizează personalitatea artistei: „Temperament artistic înflăcărat, tehnică aproape supranaturală, o natură romantică, o personalitate fascinantă, o sensibilitate profundă. O violonistă strălucitoare...” (Het Vrje Volk, Olanda); „Cornelia Bronzetti – o violonistă strălucitoare, un eveniment muzical de excepție...” (Hannoversche Presse – Germania); „Ascultătorii au ascultat o violonistă pur sânge, care cunoaște toate rafinamentele instrumentului său...” (Badisches Tagblatt, Germania); „Tehnică perfectă, o mare măiestrie a interpretării” (Vecernie Novosti, Rusia). Sunt ecouri ale diverselor apariții pe podiumul european, cum ar fi și cele solistice, din care desprindem Concertul nr.1 de Prokofiev, înregistrat în 1969 cu dirijorul italian Pietro Argento.